

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per drukregel.

TONGEREN, DEN 21 APRIL

De werken van het Ministerie.

Over eenige dagen hebben wij doen zien hoeveel millioenen de budgetten geklommen zijn tegen die van verleden jaar. Van den anderen kant zijn de jaarlijksche krijgsliften met 2000 vermeerderd en de diensttijd is langer geworden. Nu mogen de burgers zich natuurlijk aan een nieuwe verhooging van lasten verwachten, dewijl het bezwen is dat het opbouwen van nieuwe sterkten, de inrichting der laatstgestemde krijgsherinrichting, enz. enz., alweer aan het land millioenen en millioenen zal kosten.

Wij vragen aan elk weldenkend burger dat hij zonder partijgeest, de werken van het ministerie en zijne slaafsche meerderheid onderzoekte, en hij zal moeten bekennen dat onze Kamer aan het land niets heeft geschonken dan nieuwe lasten in geld en bloed.

Wij zijn overtuigd dat de kiezers het zich in mei en julij zullen herinneren. Al wat vriend van het ministerie is, moet uit de Provincieraden en Kamers verbannen worden. Het is tijd dat er mannen komen, die min hunne zetels dan de belangen des volks liefhebben.

Dezer laatste dagen is veel gesproken geweest over de ziekte van den Paus. Omdat Z. H. zijn 76ste jaar heeft bereikt, denken veel dagbladen dat hij het onmogelijk nog langer dan eenige maanden kan uithouden, en dat met zijne dood de wenschen der revolutionairen zullen vervuld worden. Jammer dat hunne verlangens misschien niet zoo ligt als ze denken, zullen verwezenlijkt worden, want de tijdingen uit Rome melden dat de gezondheid van Z. H. niet beter noch bloeiender zijn kan als ze is. « De Paus, schrijft onder andere een korrespondent uit Rome aan den *Journal de Bruxelles*, heeft ondanks zijne jaren, het gezicht zeer helder, de spraak klaar en duidelijk en de memorie mist hem in 't minst niet. »

Dat deze die hunne plannen bouwen op de dood van Pius IX, in de hoop dat de godsdienstige zaken er door eene geheel andere wending zullen nemen, hunne verlangens dus nog voor een tijdje uitstellen, want het moet wel gebeuren dat velen onder hun eerder het hoofd neêrleggen dan de Paus, die, wenschen wij het, lang genoeg zal leven om het groot Concilie voort te zetten, in welk de veroordeeling der dwalingen onzer eeuw zal uitgesproken en de triomf der roomsch-katholieke Kerk verkondigd worden.

Vervolg op de dievenhistorie.

Zoals wij in een vorig nummer zegden, vermiste het gerecht van Zeeland nog altijd 4 heeren en 1 dame van de gekende dievenbende, welke den stoutmoedigen stooptocht gepleegd heeft, op een pachthof tusschen Axel en Terneuzen.

Teleurgesteld door de listigheid van den *Wuiten*, een der kopstukken van de bende, nam de politie ditmaal hare voorzorgen, en vast ging er nu geen man meer overblijven! De gendarmerie met al de veldwachters van geheel de streek werd te been geroepen.

Wetende dat de « heeren » op de vlucht waren, doch niet lang vertoeven zouden naar huis te komen, spanden zij geheel de linie af met gendarmen en champetter, ten getalle van 26 man. Hunne moeite werd dan ook zoo bekroond, dat zij maandag laatsf, van de vijf zwervende heeren, vier in hare netten had. De *Paneeek* is hun niet-tegenstaande al de groote voorzorgen, weten te ontsnappen, en ongedeerd over de grenzen in de vlaamsche gemeente Klinge geraakt. Dewijl hij zich daar insgelijks niet veilig achtte, en er de Belgische gendarmen te vreezen had, is hij al gauw de plaat gepoetst en de Fransche grenzen overgesteken.

Om alle mogelijke gemeenschap met elkaar af te scheiden, was de zeeuwsche politie op het goed gedacht gekomen, elk in een afzonderlijk gevang op te sluiten. Alzoo werd de ene naar Hulst, de andere naar Neuzen, een derde naar Zaanslag en een vierde naar Axel overgebracht, om er een voorafgaande verhoor te ondergaan. Het was de *krekkel* broeder van den *Wuiten*, die het gevang van Axel was aangewezen.

De gendarmen leverden hunnen gevangene aan den veldwachter van Axel over. Te treden hunne taak volbracht te hebben, en eindelijk wat

rust te zullen mogen genieten, verlieten zij de gemeente of gingen huiswaarts.

Zoohaast « de krekkel » de gendarmen zag vertrekken en met den veldwachter alleen was, veinsde hij eene groote beleefdheid.

— Dag, heer champetter, zegde hij, zich diep nederbuigende, hoe maak je't?

— Frissche goeie morgen? zei deze; ja, ik maak het, God lof! nog al met slecht, hoor.

— Wel heer champetter, verschiet gij niet van mij te zien!

— Dit is zoo al iet, weet je...

— Och! en onschuldig; dat ik ben, man lief!

— Toch waar?

— Op mijn woord van eer. En hier legde hij de hand op het hart.

— 't Is niet gepermetteerd van met mij alzoo te handelen! vervolgde hij. Ik wil niet zeggen dat ik binnen mijn leven niemadalle misdreeve heb, neen, dat wil ik niet zeggen; maar stelen of moorden heb ik toch nooit gedaan! Heb ik ooit een boterham of zoo iets medegenomen, dan was het dat ik honger had; heb ik eens de broek of jas van een ander aangedaan, dan kwam 't omdat ik met mijn eigen goed niet zienlijk was... Maar beschuldigd worden van diefe met braak!... Zie, heer champetter dit peijngt mij te veel!... en dit zeggende veende hij als een kind.

— Moet daarvoor geen verdriet maken, man, sprak de veldwachter met medelijden, de justitie is hier rechtvaardig!... Doe voor de rechtbank uwe onschuld gelden, en men zal u aanstonds in vrijheid stellen.

— Zou dit waar wezen, lieve man!

— Zoo waar als ik je dat zeg, hoor.

— Geef mij hier de hand op riep de krekkel in verrukking.

De veldwachter, om hierdoor de waarheid van zijn gezegde te bevestigen gaf hem de hand.

Onder tusschen hij deze samenspraak met den veldwachter aanknoopte, had « heer krekkel » toch wel gezien dat de sleutel op de gevangdeur stak. Niet zoo gauw had hij de hand van zijnen cipier vast, of met een harden ruk trok hij dezen in het gevang, gooidde hem op een oogpink aan de ene zijde, sloot de deur van het gevang stak den sleutel in 't zak, en ging de poort uit, zonder dat hem iemand gezien of hem eenig beletsel tot zijne vlucht was komen in den weg staan.

Met eene stoutmoedigheid, die waarlijk verwondring baart, en schier ongeloflijk moet voorkomen, trok hij al wandelende, langs de groote baan, over St-Jans-Steen, naar de Vlaamsche Klinge. Daar ter plaats heeft hij eene moeie wonen, aan wie hij verzoekt naar de hollandsche gemeente, ten zijpente, de kleeders te gaan halen, welke hij er nog liggen had.

— Zie, hier is een sleutel, vervolgde hij, de sleutel van het arresthuis van Axel, uit den zak nemende, als ze dien komen halen, geef hem maar mede. Ik heb er een vogel mede in de muut gesteked, die er vast nog niet zal uit zijn, als ik reeds in Frankrijk zal zitten.

Inderdaad, des anderdaags avonds komt « heer krekkel » te St-Nikolaas, en gaat recht naar eenen buurhouder:

— Span in voor Brussel! gebood hij met zekere autoriteit.

Hierop werd er hem aangemerkt dat het reeds laat was, dat het eene dure reis was, dat hij beter zou gedaan hebben met den ijzeren weg naar Brussel te rijden, enz.

— Ik wil per voittuur naar Brussel, antwoorde de krekkel, ik zal u betalen wat gij vraagt... En wat aangaat om met den ijzeren weg naar Brussel te rijden, dat doe ik volstrekt niet! Langsheen de baan zijn telegrafraden gespannen; moest er een onweder opkomen, de weerlicht slingert er zich rond, ik riskeer van te verongelukkig!

Deze redeneering had den schijn van zoo veel ernstigheid en vastberadenheid, dat de huuraar onoverwijd inspande en « heer krekkel » naar Brussel voerde.

Waarschijnlijk is nu deze, evenals de *Paneeek*, de fransche grens overgesteken.

Wat den veldwachter van Axel aangaat, deze heeft niet minder dan vier geslagen uren in het gevang doorgebracht. Gelukkig nog, dat zijne vrouw nu lang zoeken, hem achter de grendels hoorde kermen en smeeken om verlost te worden, of anders kon hij er gemakkelijk tot 's anderdaags gezeten hebben!...

Op het oogeblik dat wij deze regelen schrijven, vernemen wij dat de heeren *Wuiten*, *Paneeek* en de *krekkel* nog altijd voortvluchtig zijn, en dat de politie slechts vijf mannen in arrest heeft kunnen nemen. Onder deze vijf denkt men dat er een onplichtige zal zijn. Zoo zou de bende inderdaad bestaan uit zeven man, zooals de pachter beweerde in zijn huis gezien te hebben, en niet uit zes, zooals eerst gezegd werd. (*Klok*)

Men verliese niet uit het oog, dat volgens de internationale munikonventie, de oude geld-

stukken van 20 en 50 centiemen, alsook diegenen van 1 en 2 fr., den 1 januarij 1869 moeten onttrekt worden, en dat men diensvolgens er zich voor dien datum moet van onttrekken.

— Men schrijft uit Brugge, 17 april:

Reeds van maandag heeft onze regencie de voorschriften van het reglement op het losloopen der honden toegepast. Men is de twee eerste dagen met een net en eene kar rondgegaan en men heeft een 16tal honden gevangen, die van geen muilband voorzien waren en waarvan er ongeveer de helft zijneruggeëcht; de anderen zijn ter dood veroordeeld. Heden zijn de hondenvangers met twee netten op wandel gegaan, en telkens worden ze vereerd met een gevolg van een honderdtal groote en kleine menschen.

— Men schrijft uit Brussel, 17 april:

In geheel de voorstad Schaarbeek wordt enkel gesproken van de oplichting van een minderjarige meisje, staande onder de voogdij van de commissie der hospitiën, welke daad zou gepleegd zijn door een lid van het weldadighheidsbureau. Er is eene klacht ingediend bij den procureur des Konings. Men zegt dat het opgelichte meisje eene fortuin van 400,000 fr. bezit.

De *Pressa* van Parijs behelst over deze zaak het volgende bijzonderheden:

In 1853, op een kouden december morgen, vond men te Schaarbeek op den drempel des huizes van den heer N. D., Haachtchen steenweg, een klein meisje, gedurende den nacht verlaten, en aan hetwelk men den naam van Maria Haecht gaf.

Mev. D., die eene rijke grondeigenares was, vroeg het gemeente bestuur de toelating om dit kind op te voeden en het bij eene voedster te doen, hetgeen haar vergund werd.

Na verloop van 3 jaren eischte eene dame Van den B*** het kind, zonder die vraag door eeng bewijs te stellen. De heer en mev. D., verzetteden zich tegen de aflevering van het meisje. Just hadden zij hunnen eenigen zoon in Algiers verloren, en zij verkregen van het gemeente bestuur oorloof om het kind te houden, onder beding dat het, op het tijdstip zijer meerderjarigheid, eene gift van 25,000 franks bekommen zoude.

Twee jaren verlieten nog, en de heer D... stierf. Zijne weduwe die met de kleine Maria woonde, gelaste zich bepaaldelijk met haar en vertrok naar Parijs, waar zij zich met ter woon vestigde.

In 1861 keerde mev. D... naar Brussel voor eenige dagen terug en begaf zich bij den notaris Jhramps, voor wien zij verklaarde, dat zij, ingevolge den laatste wil haars echtgenoots, aan Maria de helft de door hem nagelatene fortuin bezette, namelijk 400,000 fr. De andere helft der fortuin keerde aan den kleinzoon van mev. D... den heer W..., die te Parijs woonde.

Na dezen plicht gekwet te hebben, keerde mevrouw D... naar Parijs met hare aangenomene dochter terug, en bleef er 5 jaren, zonder dat men tijdingen van haar bekam. Eindelijk in 1866 kwam zij nog eens naar Brussel om eenige zaken af te doen, en stierf er bijna plotselings.

Het gemeentebestuur werd onmiddelijk verwittigd van dit voorval, en men telegraphieerde naar Parijs om de zegels bij mevrouw D*** te doen leggen.

Onmiddelijk boden de echtgenooten van den B*** zich aan om toelating te bekommen het meisje ter verzorging op te nemen; zij verkregen dien oorloof maar men ondervond dat, na verloop van een jaar, de onderhoudskosten tot omtrent 9000 fr. behopen.

Deze kosten kwamen het bestuur der godshuizencommissie te hoog voor; het eischte dan op zijne beurt het kind, dat overhandigd werd aan eenen voogd, den heer Dailly, burgemeester van Schaarbeek.

Sedert dien was de jonge Maria, die heden onttrekt de vijftien jaren oud is, en die haar fortuin bekomen zal op het tijdstip harer meerderjarigheid, onder de voogdij van den heer Dailly gebleven die haar naar een pensionaat heeft gezonden.

Over eenige dagen kwam het meisje bij haren voogd de vacantie doorbrengen. Eergisteren bij een zonnig weder, wandelde zij met mev. Dailly en andere James, toen eensklaps de echtelingen Van den B... zich van Maria meester maakten, haar in huis mederuktten en er haar opsloten.

Onmiddelijk is er eene klacht ingediend aan den procureur des konings.

— De Bohemers — Opzichens de troep Bohemers over welke wij reeds herhaalde maal gesproken hebben, schrijft men ons het volgende uit Lier, onder dagteekening van heden:

Eergisteren avond, rond 6 1/2 ure, is de troep Bohemers, samengesteld uit 52 personen, 9 wagens en 19 peerden, langs de Lisper-poort in onze stad aangekomen. Zij vroegen de toelating om hier eenige dagen te blijven en verkregen eindelijk de vergunning om buiten de

Meebelsche-poort, op den weg van Duffel, tot den volgende dag hunne tenten op te slaan hetwelk zij dan ook onmiddelijk deden.

« Een groot deel der bevolking van Lier liep er heen, om van dit zonderlinge schouwspel getuige te zijn. Deze vreemde-troepen zagen er inderdaad eenigzins afzachtelijk uit en schenen in geene gunstige omstandigheden te verkeeren. Allen waren in lompen gehuld; de vrouwen en kinderen waren blootvoets; de mannen droegen hooge leezers; vier of vijf dezer laatsten waren derkelijk de arts-vaders of oversten van de bende, want zij droegen een grooten staf in de hand en hadden zilveren knoopen aan hunne vest ter grootte van een ei.

« Wat de kinderen betreft, deze ware meestal half naakt. Vele personen hadden medelijden met die arme schepsels en bezorgden hun kleeders, maar zij hadden die voorwerpen zoohaast niet in hun bezit, of zij werden geborgen, en men liet de kinderen nog half naakt loopen, in de hoop van andere kleeders te bekommen. Hoe het zij, men gaf die lieden vele almosen, bestaande in geld, brood en aardappelen.

« Het schijnt dat deze Bohemers, zoowel mannen als vrouwen, eenen afschuw van het water hebben; van gansch hun leven hebben zij zich nog niet gewasschen, en zijn dan ook, zooals gemakkelijk te begrijpen is, geheel vervuild. Al te eerlijk zijn ze ook niet; bij hunne aankomst traden eenige bunnier in eene herberg, dronken verscheide glazen bier en gaven voor alles tien centiemen in belating, zonder dat men hun beweging kon iets meerder te betalen. Ook schijnt het dat zij gedurende den nacht eenen hoop loot hebben verstoekt, ter sweerde van 10 fr. en waarop zij de hand hadden gelgd, zonder zich te bekommeren aan wie hij toebehoorde.

« Gisteren morgen kwamen de mannen reeds vroegtijdig in de stad, om werk te zoeken. Zij kregen een of twee ketels te lappen, doch niet zonder moeite, want men betrouwde hen niet. In het *Hôtel d'Avers* wilde de Bohemer een stuk van 40 fr. in pand geven, doch eindelijk gaf men hem eenen ketel mede; zij bract 1 hem een paar uren daarna reeds terug, en eischte voor het weinige dat hij er aan verricht had, de somme van 8 fr. 50 centiemen.

« Om 9 ure voormiddag kwam er bevel dat zij moesten vertrekken, wantoe zij eindelijk moesten besluiten. Een brigadier en twee gendarmen deden hen uitgeleide en vergezelden hen tot tegen Meebelsche. Of de Bohemers nabij die stad hunne tenten hebben mogen opslaan, is ons onbekend. »

— MENSCHENETERO. — Eene nieuwe brief van Mgr. den aartsbischoep van Algiers, gelagtekend van den 6 april, bevat de volgende nieuwe inlichtingen over de ellende der Arabiers:

« Onze elende, ik wil spraken van de onzer Arabiers, verminderd nog niet. De yphus heeft zich op verscheidene punten der provincie Algiers, met onze geesels vereenigd. Het is de *hongerpest*, welke men achtereenvolgens heeft opgemaakt in al de streken welke door den hongersnoed getroffen worden. Dezelve zal slechts met den oogst ophouden. In het algemeen is de europesche bevolking er niet door getroffen.

« In de streek van Tenez, zijn in het tijdverloop van 29 dagen, ongeveer 500 personen gestorven.

« Te Algiers zelve vonden wij meer dan 2000 inboorlingen.

« Mgr. de aartsbischoep van Algiers verhaalt meeuw gevallen van menscheneterij. In de omstreken van Tenez, wonen Riquena-Bent-el-Hadj-Abdallah en haar man Al Ben-Kouider, bewakers eener *kobba*, of kleine muurvlamsche mosker (tempel); zij behoorden aan eene familie, welke bedevaarders naar Mekka had gezonden. Sedert langen tijd leefden zij slechts van gras.

« Eens lokten zij eenen voorbijganger uit bij hen te komen; zij sprongen op hem toe, verbrijzelden zijn hoofd met steenen, en het slachtoffer, hetwelk nog ademde, werd door hen aan stukken gekapt, wel gzouten en in eenen put in het midden hunner hut begraven. Dit afschuwelijke voedsel duurde eenige dagen. Toen hetzelfde verslonden was, werd er een ander voorbijganger uitgelokt, en zoo vervolgens gedurende verscheidene weken; vijf personen werden door hem vermoord en opgeeten!

« Dewijl er zich geene geligenheid meer aanbood, vermoorden zij *eenen neef*, welke bij hen inwoonde, en eindelijk *aten zij een hunner eigene kinderen* op. De twee andere waren op het punt van hetzelfde lot te ondergaan en de arme kleine Zohra levoud zich reeds onder het mes, toen zij er in gelukte al schreeuwende te ontsnappen.

— VERGIFTIGING. — De vergiftiging, waarvan eene familie van Nantes het slachtoffer is geweest, was veroorzaakt door de slechte hoedanigheid